

[Malchau.]

Følge af Mistanke for Stikkervirksomhed efter foretagen Undersøgelse maa føre til, at der gives fuld Oprejsning til de paa-gældende. Dette har selvsagt de efterladte et naturligt Krav paa, og jeg kan heller ikke tro, at der derom kan herske forskellige Meninger.

Men man maa ikke være blind for, at det for det første kan være meget vanskeligt nu at udrede det Net af Traade, der da om-spandt hele det illegale Arbejde. Det var farligt dengang at have noget skriftligt Materiale liggende, og mange af dem, der muligvis kunde give de nødvendige Oplysninger i Dag, er enten ikke i Live mere, eller det er ugørligt at komme i Forbindelse med dem eller i det hele taget at opspore dem. For det andet var Forholdene givetvis dengang ikke saa ligetil, som det kan synes i Dag, det hele var jo et underjordisk Arbejde, der foregik; det laa i Sagens Natur. Man maatte mistro alt og alle, saa at man vel af visse Personers hele Indstilling, deres Sympati for eller maaske endda deres Omgang med Besættelsesmagtens Folk let kunde faa det Indtryk, at disse Personer var i Fjendens Tjeneste, og at deres Eksistens og Tilstedeværelse derfor rummede en Fare for Modstandsbevægelsen. Man kan vel ikke se bort fra, at nogle af Modstandsbevægelsens Folk — og ikke alle, der deltog i dette Arbejde, var fejlfri — har handlet paa egen Haand ogsaa med Hensyn til Likvidering af Tyskernes Haandlangere, saa at Frihedsraadet eller dets Organer ikke kan have i hvert Fald det direkte Ansvar for saadanne Gerninger i enhver Henseende. Det maa ogsaa formodes, at der kan være sket Stikkerlikvideringer, hvor Motivet har været af mere personlig Karakter, saa at disse Handlinger paa ingen Maade kan hverken forsvares eller undskyldes. Det maa være i alles Interesse, ogsaa i Modstandsbevægelsens, at disse Tilfælde, dersom det lader sig gøre, søges klarlagt — deri er jeg fuldstændig enig med saavel det ærede Medlem Hr. Steincke som det ærede Medlem Hr. Rytter —, men jeg maa paa den anden Side hævde, at den Aftale, som den højt-ærede Minister for særlige Anliggender talte om mellem Justitsministeriet og Samlingsregeringen i Sommeren 1945, naturligvis ogsaa maa respekteres.

Til Slut vil jeg gerne sige følgende. Jeg havde sidste Sommer under Forhandlingerne om Lovforslaget angaaende den Ordning, der da blev truffet om Undersøgelse i visse Tilfælde af Likvideringer, Tiltro til, at saavel Justitsministeren som Ministeren for

særlige Anliggender i Overensstemmelse med de stedfundne Drøftelser vil føre denne Sags Løsning igennem paa en for alle Parter tilfredsstillende Maade. Denne Tro er for mit Vedkommende ikke blevet svækket af det, der er fremført under Debatten i Dag.

Lannung: Mit Parti har altid delt og deler fortsat Ønsket om, at der tilvejebringes en for alle Parter fuldt tilfredsstillende Ordning af det Spørgsmaal, vi her drøfter. Jeg siger udtrykkeligt for alle Parter, idet vi er klar over, at der i høj Grad er et dobbelt Hensyn at tage. Jeg havde Lejlighed til at udtale mig om Spørgsmaalet den 28. Juni 1946 allerede paa et tidligt Tidspunkt af Forhandlingerne, nemlig da jeg paa Udvalgets Vegne forelagde dettes Betænkning over Forslag til Lov om Ændringer i Straffelovtillægget. Det er rigtigt, at Udvalget havde haft en Række Møder og indgaaende drøftet hele dette Spørgsmaal, vi nu drøfter, og det var Genstand for en særlig Interesse fra flere — om man vil alle — Sider i Udvalget, og vi havde et meget udførligt Samraad med de to højtærede Ministre, der er til Stede her i Dag.

Der var jo det bemærkelsesværdige, at oprindeligt handlede hele første Hovedafsnit af Betænkningen om dette Problem, de saakaldte Stikkerlikvideringer, men i sidste Øjeblik maatte dette udgaa af Betænkningen, efter Krav fra et bestemt politisk Parti, skønt der i Udvalget havde været Enighed om en længere og for saa vidt særdeles betydningsfuld Udtalelse. Det kan maaske desværre have virket noget desorienterende, i hvert Fald noget svækkende for Styrken af de Synspunkter og Krav, vi ellers var enige om. Mit Parti og jeg er fortsat enige i det Synspunkt, at Undtagelser fra den normale Retspleje kun bør finde Sted, naar aldeles afgørende Grunde taler derfor, og vi staa fortsat paa det Standpunkt, som vi oprindeligt havde udtrykt saaledes i Betænkningen, at hvor der fra nære Paarørende til den dræbte stilles bestemte, nærmere begrundede Krav om en Undersøgelse, bør Justitsministeren træffe de fornødne Foranstaltninger til Oplysning om, hvorvidt den dræbte maa anses for uskyldig i det ham paasigtede Forhold, saa at hans Navn eventuelt kan renses og hans nærmeste faa den Oprejsning, de har Krav paa, medens Oplysninger om, hvem der har foretaget Likvideringen, der er Oprejsningen uvedkommende, nu ikke kan meddeles. Saaledes vilde vi dengang oprindeligt fra alle Sider have udtrykt det. At Navne og Identitet paa dem, der udførte Likvideringen ikke bør komme frem for Offentligheden, er efter mit